

Sygn. akt: WZ 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błus

po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 2 czerwca 2016 r.,
zażalenia obrońcy podejrzanego M. S. na zarządzenie Prezesa Wojskowego Sądu
Okręgowego w W. z dnia 5 kwietnia 2016 r., stwierdzającego sprzeczność
interesów podejrzanych E. S. i M. S.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w W. zarządzeniem z dnia 5 kwietnia 2016 r. na podstawie art. 85 § 1-3 k.p.k. stwierdził sprzeczność interesów podejrzanych E. S. i M. S., która uniemożliwia udział w niniejszej sprawie obrońcy adw. R. T.

Na to zarządzenie zażalenie (data wpływu do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. - 11 maja 2016 r.) wniósł adw. R. T., który zarządzeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż zachodzi sprzeczność w interesach obrony podejrzanych M. S. i E. S., z których obecnie tylko podejrzany M.S. jest reprezentowany przez adwokata R. T. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości.

W dniu 17 maja 2016 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. wpłynęło pismo procesowe zatytułowane „uzupełnienie zażalenia”. W uzasadnieniu adwokat R. T. podtrzymał dotychczasową argumentację zawartą w zażaleniu oraz wskazał, iż złożenie w dniu 31 marca 2016 r. przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej w W. wniosku, w przedmiocie stwierdzenia sprzeczności interesów podejrzanych E. S. i M. S., w sprawie o sygn.: Po. Śl. ../16 było niezasadne i bezprzedmiotowe, ponieważ w tym czasie adwokat R. T. był obrońcą tylko podejrzanego M. S. i w związku z tym nie mogła powstać przesłanka określona w art. 85 § 1 k.p.k. Wobec tego adwokat R. T. zaskarżonemu zarządzeniu postawił zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na jego treść, a mianowicie art. 85 § 2 i 3 k.p.k. poprzez stwierdzenie sprzeczności interesów ww. podejrzanych w sytuacji, kiedy podejrzani Ci nie byli wspólnie bronieni przez tego samego obrońcę, ponieważ w chwili składania wniosku z dnia 31 marca 2016 r. przez organ postępowania przygotowawczego oraz w chwili wydania zaskarżonego zarządzenia adwokat R. T. był jedynie obrońcą podejrzanego M. S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć co do zakresu rozpoznania przedmiotowej sprawy. W dniu 12 maja 2016 r. (data stempla pocztowego, k. 38, sygn. akt: Kp. ../16) zostało wysłane do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. pismo procesowe pochodzące od adw. R. T., zatytułowane „uzupełnienie zażalenia”. Ze względu na treść art. 460 k.p.k. i określony w nim 7- dniowy termin do wnoszenia środka odwoławczego, w postaci zażalenia, należy uznać, że skoro odpis zaskarżonego zarządzenia Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego w W. został doręczony adw. R. T. w dniu 28 kwietnia 2016 r. (k. 15, sygn. akt: Kp. ../16), to wysłane w dniu 12 maja 2016 r. pismo zawierające uzupełnienie wcześniej wniesionego zażalenia nie może już wywoływać żadnych skutków procesowych (zob.: A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016, uwagi do art. 427 k.p.k., teza 5. i 6., Legalis 2016). Z tego powodu Sąd Najwyższy oparł swe rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie wyłącznie o analizę zażalenia z dnia 4 maja 2016 r. (data wysłania: 5 maja 2016 r., k. 24, sygn. akt: Kp. ../16).

Zażalenie obrońcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Adwokat R. T. z mocy upoważnienia z dnia 28 lutego 2016 r. został obrońcą M. S. (k. 549, sygn. akt: Po.Śl. .../16, Tom III), a w dniu 29 lutego 2016 r. został obrońcą E. S. (k. 1012, sygn. akt: Po.Śl. .../16, Tom V).

W dniu 7 marca 2016 r. adwokat R. T. wypowiedział upoważnienie do obrony E. S., rozwiązując z nią stosunek obrończy ze względu na zaistniałą kolizję interesów E. S. oraz M. S., w sprawie prowadzonej przez Wojskową Prokuraturę Okręgową w W. o sygn.: Po.Śl. .../16 (k. 1637, sygn. akt: Po.Śl. .../16, Tom IX).

W dniu 29 lutego 2016 r. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego M. S., składając wyjaśnienia obciążył swą matkę E. S., przedstawiając działania podejmowane przez nią w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw (k. 971, sygn. akt: Po.Śl. .../16, Tom V). Fakt ten bezsprzecznie świadczy o zaistnieniu kolizji interesów między M. S., a E. S. W judykaturze przyjmuje się bowiem, że kolizja interesów, o której mowa w art. 85 § 1 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy wyjaśnienia jednego z oskarżonych lub dowody przez niego powoływane i ich ocena godzą w interes drugiego oskarżonego (zob. np. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 2010 r., II KK 268/2009, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2010, poz. 881; postanowienie SN z dnia 15 lutego 2007 r., IV KK 244/2006, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2007, poz. 439; wyrok SN z dnia 26 października 2010 r., V KRN 375/71, OSNKW 1972, z. 2, poz. 36). Z jednolitego orzecznictwa sądowego jednoznacznie wynika, że stwierdzenie sprzeczności interesów między oskarżonymi bronionymi przez tego samego obrońcę wyklucza możliwość wykonywania przez tego obrońcę w tej sprawie dalszej obrony któregokolwiek z oskarżonych, między którymi stwierdzono sprzeczność interesów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2002 r., II KKN 229/00, LEX nr 54396 oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach: z dnia 9 września 2009 r., II AKz 595/09, LEX nr 553821; z dnia 16 czerwca 2010 r., II AKz 389/10, KZS 2010, z. 9, poz. 46).

Nie ma przy tym znaczenia kryterium czasowe, na które powołuje się obrońca w zażaleniu, pod kątem wypowiedzenia obrony E. S. w dniu 7 marca 2016 r. Kryterium stanowiące podstawę do konieczności skorzystania z instytucji określonej w art. 85 § 2 k.p.k. powinno stanowić stwierdzenie wystąpienia kolizji

interesów podejrzanych reprezentowanych przez tego samego obrońcę, nawet wtedy, gdy zdarzenie to ma już jedynie charakter historyczny. Nie ma zatem znaczenia fakt, że ten sam obrońca nie działa już na rzecz jednego z tych podejrzanych. Pozostanie dotychczasowego obrońcy przy jednym ze współpodejrzanych, mogłoby bowiem budzić obawy, że w dalszym toku sprawy będzie mógł wykorzystać w celu obrony, informacje uzyskane od podejrzanego, od którego odstąpił (zob.: J. Skorupka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Wyd. 21, Warszawa 2016, uwagi do art. 85 k.p.k., teza 2., Legalis 2016).

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

kc

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.